

Ne-dijalektička priča o “pravu heroja”, međutim, nije rezervisana samo za prelaz sa pred-povesnog na povesni način života čoveka. Naime, Hegel govori o “herojima” kao “svetskoistorijskim pojedincima” u trenutku kada se Ideja oseća ustajalo unutar trenutnog ispoljenja i kada sva trepti od neodoljive žudnje za višim oblikom vlasite egzistencije. Heroj, kao svetskoistorijski pojedinac, poseduje pravo da primenjuje silu sa one strane priznanja zajednice zarad proboja Ideje na viši oblik ozbiljenja. No, on ne samo da izmiče onom ljudskom stoga što ne učetvuje u dijalektici priznanja, što se ne poziva na istinu postojećeg načina života, već i stoga što ima neposredni, čisto strastveni, skoro životinjski odnos spram Ideje. Dakle, ne-dijalektički momenat javlja se iznenada ne samo prilikom pitanja o početku, već i prilikom potrebe objašnjenja “prelaza” sa jednog stupnja ozbiljenja Ideje na drugi.

Ničeanski rečeno, Hegelu je kao reaktivnom misliocu (misliocu negativnosti) nužno da pretpostavi ono aktivno kao ono koje jedino može (ne-dijalektički) postaviti svet. Međutim, Hegel ne bi bio reaktivni mislilac, da u isto vreme i *neće* ono aktivno. Naime, ne samo da heroj nema mesto unutar sistema, iako ga omogućava, već je on razumljen kao čisto sredstvo, koje nakon što je cilj postignut otpada kao “prazna ljuska”. Dakle, dve stvari su nužne da bi bilo dijalektičkog kretanja: da se “hoće” ono aktivno, i da se ono *neće* čim je ispunilo svrhu reaktivnog. Rečju, reaktivno-dijalektičkog sistema ne može biti bez aktivnog tipa, ali ga ne može biti ni sa njim – upravo u tome leži perverzija resantimana.

U vezi sa ovom antipatičnom simpatijom reaktivnog tipa spram onoga aktivnog stoji i pitanje u pogledu na koji kriterijum se nasilje koje vrši heroj razlikuje od nasilja običnog zločinca? Naime, kako Hegel zna za unutrašnje afektivno jedinstvo heroja i Ideje? Šta je uslov mogućnosti znanja heroja kao